

Svatí přicházejí

Martin Štefko

Copyright © Bc. Martin Štefko, 2008, 2010

Všechna práva vyhrazena.

To bylo poprvé, co jsem svého otce slyšel plakat. A ještě k tomu do telefonu. Tohle dostalo i mě. Nemohl jsem tomu zabránit. Z očí se mi vyhrnuly slzy. Tátu všichni měli za tvrdého chlapa, takže když i on začne bulet jako malý kluk, je to vážně... no špatně. A já jsem na tom byl opravdu zle. Přicházeli. Přicházeli a to samo o sobě stačilo. Všechno půjde do háje. Všechno.

„Danny, možná je ještě čas, abys utekl,“ navrhoval otec teskným hlasem a já jasně viděl každou slzu, kterou uronil. Musel jsem se hodně držet, abych zůstal klidný. Sluchátko telefonu jsem třímal tak silně, že jsem v něm vyhloubil důlky.

„Tati,“ můj hlas byl až strojově pevný, „víš dobře, že už je pozdě. Nemáme šanci utéct, když víme, kam přijdou.“

„Ale, Danny...“ Otcův hlas odezněl do ztracena a já se musel chytnout za ústa, abych nezasténal.

„Danny,“ pokračoval po chvíli děsivého ticha, „přece tam nechceš jen tak čekat? Čekat, jestli...“ Opět nedořekl. Ale věděl jsem, co mi chtěl svěřit. Jestli si přijdou i pro mě.

„Nemám na výběr, tati, musím... musím čekat. Nic lepšího nevymyslím.“ I já jsem pomalu ztrácel půdu pod nohama. Musel jsem se zhluboka nadechnout, abych ještě mohl mluvit. „Kde je máma?“

„Spí, Danny, ještě o tom neví. Mám ji vzbudit?“ zeptal se otec překotně, až jsem měl problémy mu porozumět.

„Ne, nech ji v klidu spát. Kdyby...“ Tohle nebude snadné říct, to jsem poznal hned. „Kdyby se něco stalo, vyříd' jí, že ji mám moc rád.“ To už jsem brečel jako holka i já. „Tebe mám taky moc rád, tati.“

„I já tebe, Danny, já tebe taky!“ Otec úpěl bolestí. Bolestí z toho, že může ztratit jediného syna.

Zavěsil jsem. Nedokázal jsem déle hovor prodlužovat, už jsem nemohl mluvit. Položil jsem telefon a vytrhl ho ze zdi. Poté jsem se zabořil do polštářů a jen jsem v nich ležel a ronil slzy, dokud jsem se neuklidnil a nevyřval. Kupodivu to pomohlo, cítil jsem se mnohem lépe. Zvedl jsem se z postele a přešel k oknu, z kterého jsem měl dobrý výhled na celé město. Vlastně spíš na celé sídliště, na obzoru se mi představovaly pouze obytné domy, skutečné město leželo ještě dál za nimi, kam jsem dohlédnout nemohl. Shledal jsem, že celé sídliště je osvětleno jako za dne, přestože musela každou chvíli odbít půlnoc.

Přicházejí, proto tolik světla.

Svatí přicházejí.

Nevím, kdy přesně přišli poprvé. Už to je pět, možná šest let, ale na tom nezáleželo. Přicházeli pořád, to bylo důležité. Někdy jen jednou za rok, někdy každý měsíc, jednou dokonce dva dny po sobě. Netuším, jak si vybírali své nové cíle. Zjevíli se v Americe a další jejich příchod směřoval do Afriky či Evropy. Myslím, že snad přišli i na Antarktidu a odnesli si spoustu tučňáků. Ale dnes se pro Antarktidu nerozhodli. Dnes přišla znovu na řadu Amerika, a to rovnou New York, přesněji Okrajový New York, gigantické sídliště postavené v roce 2066 pro miliardu obyvatel. Obrovská aglomerace od Filadelfie na jihu až po Hartford, kvůli které padlo mnoho menších měst, aby se na jejich troskách mohly vystavět zbrusu nové domy, které pojmu jednu dvacetinu zemské populace. Stačila by jedna dobře mířená tritiová puma a hned je tu víc místa. Moc jsem o tomhle neuvažoval, ale teroristé z Měsíce tím vyhrožovali. Většinou šlo pouze o plané výhrůžky a jejich akce se spokojily s několika vypálenými jadernými raketami, které stejně raketový deštník dokázal odklonit do neobydlených oblastí. Nebo spíš pravděpodobně neobydlených oblastí. Lidé se roztahovali po Zemi natolik, že jen málo regionů bylo opravdu neobydlených. Takové krajiny měly štěstí. K nim Svati nepřijdou. Ale do New Yorku? Byla to jen otázka času.

Svatí. To je skutečně dobré pojmenování pro někoho, kdo se s definicí svatého jen těžko ztotožňuje. Alespoň podle starého křesťanství je svatý člověk ten, který pohnutý láskou žije a zemře v milosti Boží. Pěkná slátanina. Myslím, že je dobře, že s papežem Janem Pavlem III. křesťanství odešlo do ústraní a stalo se sektářstvím. Ale to nemění nic na tom, že pojmenování Svati se pro ně uchytilo. Důvod? Ten je velice jednoduchý. Když se objevili poprvé, všichni měli kolem hlavy svatozář. Náboženští fanatici je měli za posly z nebes. Brzy i oni vystřízlivěli. Ale pojmenování

zůstalo, i když význam je v tomhle případě pokroucený.

První den jejich příchodu znamenal pro celou planetu Zemi šok. Nejprve šok příjemný, takový ten, jako když najdete něco, co jste dlouho hledali a už jste si mysleli, že to neuvídíte. Ale vzápětí byl vystřídán šokem z čiré hrůzy. Svatí ukázali svou pravou tvář.

Stále jsem stál u okna a sledoval světla, která se vznášela nad sídlištěm Generation. Jednou se světlo zdálo jasnější, podruhé o něco slabší. Znamenalo to pouze to, že se přesouvali od jedné obytné budovy k jiné, vzdálenější. Už jsem jen odpočítával vteřiny, kdy se objeví přímo před tou mou.

Šesté patro, blesklo mi hlavou, jako kdybych jim chtěl vyslat telepatickou myšlenku, aby mě mohli najít snáz. *Šesté patro, pánové*.

Vzpomínal jsem, co všechno jsem o nich slyšel. Že prý se objeví zničehonic. Najednou jdou po chodníku a zamíří do některého ze vchodů. A co se děje pak? To už nikdo přesně neví. Ale zůstává po nich spoušť. Doslova masakr. Nikdy jsem neviděl žádné záběry, na to jsem neměl povahu ani žaludek, ale dost jsem slyšel. Spousta krve, všude různé cáry lidských těl, ale jinak poklizené. Nevymyslím si, v tomhle se všechny zprávy dokonale shodovaly. Všude krev, ale jinak vše na svém místě, ale navíc nikde jediné smítko prachu, odpadky odklizeny, prostě dokonalý pořádek. Ne, s vysvětlením vážně asi nepřijdu. Nemyslím mimozemsky a nechápu, proč tohle dělají, ale jistě to má nějaký důvod, alespoň pro ně. Já ten důvod nevidím, ani nikdo jiný ne.

Světlo náhle zazářilo až příliš blízko a já se před ním musel schovat. Ruka jako clona přes oči nepomáhala. Jako kdyby se v ulici rozžalo nové Slunce. Chvilí jsem viděl jen velkou bílou plochu, ale obrysy jsem začal rozeznávat poměrně rychle.

Když světlo ochablo a nezářilo natolik vražedně, znovu jsem vykoukl. A konečně jsem je uviděl. Vlastně jen jednoho, ale připadalo mi, že jich vidím tisíc. Plul si po ulici jako nějaký duch vysoký asi tři metry. Na hlavě mu svítila zlatavá aura. Tělo nešlo rozeznat, ani jsem se o to nesnažil. Jen dvě slova mi zůstala v hlavě. Vyhublé, bledé. Jiný popis se mi v mozku nezachoval, kromě miliardy různých pocitů od radosti přes strach až po šilenství.

Vzpomněl jsem si na matku. Jak teď leží v posteli a vůbec o ničem neví. Netuší nic o dalším příchodu Svatých, nemá páru o tom, že jeden z těch tvorů právě zaplul do domu, kde žije její syn. Byl jsem rád, že snila v nevědomosti. Kdyby všechno věděla, zhroutila by se. Přesto jsem o ni měl starost. Až se probudí a uvidí otcův obličej, všechno na něm pozná. Chtěl bych jí to nějak ulehčit, ale neznal jsem žádný způsob. Snad přežít, ale tohle jsem ovlivnit nemohl.

Poslouchal jsem napjatě, jestli uslyším nějaké zvuky, třeba křik nebo sténání, ale vše se odehrávalo v tichosti. Nikdo nevydal ani hlásku. Nikde žádná milice. Ani jedna raketa neopustila silo. Proti Svatým není obrany.

„Bude to bolet?“ zauvažoval jsem nahlas, což normálně nikdy nedělám. Ale stejně, bude to bolet nebo to bude rychlé? Podle té spoušti, která vždycky zůstane, to bude asi rychlé. Trochu jsem doufal, že to bude rychlé. Když už k tomu mělo dojít, tak ať to netrvá dlouho.

Tohle říkal jen jeden hlásek, ten silnější. Ale byl tu ještě jeden, slaboučký, šeptající z kouta, ale přesto slyšitelný. Ten říkal, že všechno bude v pořádku, že to nikdy neodnesou všichni lidé. Svatí si vybírají. V tomhle měl hlásek pravdu, ale neexistoval klíč, podle kterého vybírají. A pokud ano, lidské rase zůstal utajen.

„Budeš v pořádku,“ říkal ten hlásek. A já mu uvěřil. Ve chvíli, kdy venku zaplálo znovu světlo hvězdy, věřil jsem tomu, že Svatí skutečně tento dům opustili.

„No vidíš, všechno bude dobrý,“ utěšoval mě ten hlas a já jsem si s hlubokým vydechnutím sedl do křesla. Jemně se pode mnou zhouplo, jak se srovnávalo s mou vahou.

„Tak jsem tomu přece jen utekl,“ řekl jsem do ticha, které nerušily žádné zvuky z venku.

„Jojo,“ odsouhlasil mi ten hlásek, jako kdyby říkal, že on na tom má největší zásluhu.

Věděl jsem, že Svatí nikdy neberou všechny, ale jakmile jsem poznal, že jejich dalším příchodem je ohrožen Okrajový New York, byl jsem si skoro jistý, že půjdou po mně. Nevím, proč se ve mně takové tušení vzmohlo. Podobalo se tomu, když je člověk přesvědčen, že tentokrát v té loterii vyhraje. Já jsem byl však přesvědčen o prohře. Ale teď už přesvědčení zmizelo, světlo se oddálilo od mého obytného komplexu a já jsem si mohl klidně hodit nohy na stůl.

V tu chvíli se znovu rozzářila celá naše ulice. Neudržel jsem v sobě výkřik. Nohy mi sklouzly ze stolku. Jejich dutý náraz na podlahu prolomil ticho.

Vrátili se! Vrátili se pro mě! slyšel jsem ve svém nitru.

Tentokrát bylo tušení silnější než předtím. Ne! Žádné tušení. Jistota! Jdou pro mě, pro nikoho jiného.

Lidé neviděli v počínání Svatých žádný systém a já jej také neviděl. Místa příchodu si vybírali náhodně, oběti stejně tak. A jak se ukazovalo, ani systematickost sběru obětí jim mnoho neříkala. A tak již podruhé toho večera vstoupil Svatý do našeho komplexu.

Neozvalo se klepání. Ani zvonek. Dveře nevylétly z pantů. Ani neexplodovaly. Prostě se otevřely.

Tolik světla.

Tolik!

Z chodby přicházel obrys. Přízrak v záplavě jasu. Plazil jsem se po zádech. Unikál jsem. Marně. Přízrak se nepohyboval. Hýbal se prostor všude kolem. Smršťoval se a nabýval na objemu. Stal jsem se součástí pulzujícího organismu.

Světlo zhaslo.

Stál uprostřed místnosti. Měřil tři metry, a přesto se nekrčil. Chtěl jsem promluvit. Ústa jsem však neovládal.

Pokoj explodoval a já jsem pochopil, že tohle je ten konec. Rychlý a náhlý. Krev se rozprskla všude kolem. Byla na oknech, na zdech, na podlaze. Kapičky krve potřísnily sklenici, kterou jsem si stavěl na noční stolek před spaním. Vytvořily zajímavý obrazec, který mi připomínal pelikána. Chtěl jsem se tomu zasmát, ale ani to jsem nemohl. A jak bych mohl? Byl jsem přece již mrtvý, rozčáknutý po celém bytě.

„Opravdu?“ Ten hlásek nechtěl zmlknout ani po smrti.

Svatý stál nade mnou. Nehýbal se. Svatozář mu rámovala neobvykle dlouhou hlavu jako vznešené znamení nadřazenosti. Najednou jsem si připadal velice malý, malý jako červ. Možná ještě menší.

A pak se Svatý pohnul a já s ním. Něco se stalo. Prostor se dal znovu do pohybu. Pokoj zmizel. Objevila se temná obloha. Temná obloha zmizela. Zjevily se stěny jakoby z křišťálu. A tak to zůstalo. Měl jsem pocit, že nejsem sám, že kolem mě jsou milióny lidí. Ale byl to jen pocit. Jeden z mnoha. Nevěnoval jsem mu pozornost. Usínal jsem. Usínal jsem ve chvíli, kdy se má matka začala probouzet. A spatřila tátův obličej, celý rozmáčený od slz. Také se rozplakala.

Pochopila, že mě již nikdy neuvidí.

A nemýlila se.